

Arrest

**nr. 338 683 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENKES
Neugasse 2
4780 SANKT VITH**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 23 mei 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENKES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 januari 2008 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 23 mei 2008 wordt echter de internationale bescherming en de subsidiaire bescherming geweigerd ten aanzien van verzoekende partij. Zij tekent tegen deze beslissing hoger beroep aan bij de Raad, doch ook hier wordt besloten tot de bevestiging van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) waarna zij op 12 februari 2009 een bevel om het grondgebied als asielzoeker verkrijgt (bijlage 13*quinquies*).

1.2 Op 26 februari 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 7 oktober 2011 wordt deze aanvraag als ongegrond afgewezen. Ook tegen deze beslissing dient verzoekende partij een beroep in en dan meer precies een vernietigingsberoep, doch ook dit wordt afgewezen.

1.3 Op 5 december 2009 dient verzoekende partij dan weer een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 8 oktober 2010 als niet-ontvankelijk afgewezen.

Verzoekende partij dient vervolgens op 20 januari 2011 een tweede aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 23 maart 2011 als niet-ontvankelijk afgewezen.

Op 27 juli 2011 dient verzoekende partij wederom een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet welke op 10 juli 2012 opnieuw als niet-ontvankelijk wordt afgewezen.

Op 3 december 2012 tenslotte dient verzoekende partij voor een vierde maal een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 april 2013 wordt besloten om die aanvraag niet in overweging te nemen nadat verzoekende partij niet kon aangetroffen worden op haar beweerde verblijfsadres.

1.4 Op 12 augustus 2022 wordt een verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd bij de diensten van de Stad Antwerpen en dit tussen verzoekende partij en haar partner van Belgische nationaliteit.

1.5 Op 27 april 2023 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en meer bepaald op basis van haar Belgische wettelijk samenwonende partner.

Op 17 november 2023 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 maart 2024 wordt deze wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

1.6 Op 29 april 2024 wordt verzoekende partij verzocht haar persoonlijke situatie kenbaar te maken met het oog op een onderzoek naar haar verblijfsrecht.

Als reactie op dit schrijven maakt verzoekende partij allerhande stukken over aan de bevoegde diensten van de Stad Antwerpen.

1.8 Op 23 mei 2025 besluit verwerende partij een einde te stellen aan het recht van verblijf van drie maanden, dit evenwel zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Hoktemberyan

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 27.04.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 17.11.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belgische K. T. A. (...) ((...)) met wie hij zich vestigde.

Op 07.03.2024 werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 29.04.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij

eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd per aangetekende zending door de stad Antwerpen betekend op 03.05.2024. Betrokkene maakte naar aanleiding van onze brief de volgende stukken over:

- Individuele rekening RANDSTAD 2022, 2023 en 2024
- Loonfiches met NV SLIGRO FOOD GROUP BELGIUM + arbeidsovereenkomst onbepaalde duur
- Huurovereenkomst

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 27.08.2024 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw K. (...) werd op 12.08.2022 geregistreerd te Antwerpen. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap zijn verblijfsaanvraag in. Op 07.03.2024 werd ze eenzijdig stopgezet. Betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn dus geen drie jaar verbonden geweest door een geregistreerd partnerschap. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene zou op 14.01.2008 in België zijn aangekomen, wat reeds zeer lang geleden is. Er moet vastgesteld worden dat hij nadien en tot 03.12.2012 meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend die allen ongunstig werden beoordeeld. Op 03.12.2012 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in (artikel 9bis Vreemdelingenwet), doch deze werd niet in overweging genomen omdat betrokkene niet op het door hem opgegeven adres verbleef (zie beslissing tot niet-in-overwegingname van 03.04.2013). Pas op 10.05.2022 meldde betrokkene zich opnieuw bij de stad Antwerpen om er een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren (cf. Vraag om informatie van 29.06.2022). Betrokkene verklaarde tegenover de stadsdiensten dat hij sedert "10/2017" in België verbleef (cf. vragenlijst van 23.06.2022). Dat betrokkene in 2017 naar België zou zijn teruggekeerd staat allerminst vast en wordt niet door hem aangetoond. Integendeel, bij zijn verblijfsaanvraag van 17.11.2022 voegde betrokkene een Armeens paspoort nr. BA3131395 toe dat werd afgeleverd op 19.02.2018 en waarop vermeld staat dat betrokkene in Duitsland verblijft ("Place of residence: Germany"). Er ligt dus geen enkel bewijs voor dat betrokkene tussen 03.12.2012 en 22.05.2022 in België heeft verbleven. Op de vragenlijst die hij invulde bij de stad Antwerpen verklaarde hij zijn partner op een feestje in oktober 2021 te hebben ontmoet, hij was er aan het werk, maar ook die verklaringen worden niet onderbouwd door andere stukken uit het dossier. Aldus moet geconcludeerd worden dat betrokkene aantoonbaar pas sedert 22.05.2022 weer onafgebroken in België te verblijven, nu dus ongeveer drie jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Hoewel betrokkene klaarblijkelijk in Duitsland heeft gewoond, kan niet uit het dossier blijken dat hij er ook verblijfsrecht heeft gekregen. Wel kan uit de voormelde vragenlijst van 23.06.2022 vastgesteld worden dat hij het Duits als zijn moedertaal beschouwt. Er kan dan ook niet ontkend worden dat hij toch enige mate van voeling moet hebben met Duitsland, met de taal, de cultuur en lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Armenië, Duitsland of eender welk ander land waar hij in het verleden verbleven zou hebben dewelke zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is tewerkgesteld voor NV SLIGRO FOOD GROUP BELGIUM als verkoopsmedewerker. Deze tewerkstelling verschaft hem de nodige inkomsten om te voorzien in zijn levensonderhoud wat zonder meer een positief element is. Deze tewerkstelling volstaat niet om zijn verblijfsrecht te behouden gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in België, het gebrek aan bewijzen met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en het feit dat niet uit het dossier kan blijken dat hij zeer lang en ononderbroken in België heeft verbleven.

Betrokkene behaalde reeds in 2012 zijn inburgeringsattest. Hij gaf tegenover de stad Antwerpen aan het Nederlands "voldoende" te beheersen. Daarnaast spreekt betrokkene vlot Duits. Echter zijn het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en

om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Het feit dat betrokkene het inburgeringsattest heeft behaald, één landstaal beheerst en een tweede "voldoende" kent tonen niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De sociale binding met België is bovendien niet dermate nauw dat deze betrokkene heeft belet om het Rijk te verlaten tussen december 2012 en mei 2022 om elders te trachten zijn leven op te bouwen.

Wat zijn gezinssituatie betreft moet herhaald worden dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon werd beëindigd. Sedert 03.03.2024 staat betrokkene als alleenstaande in het Rijksregister ingeschreven. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie met een in België verblijvend persoon. Zijn moeder verblijft in België en draagt de Belgische nationaliteit, maar betrokkene maakt geen enkel stuk over waaruit kan blijken dat er met haar een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

1.9 Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 2 juli 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 15 juli 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 28 november 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° en laatste alinea en §4, 1° tot en met 4° lid van de Vreemdelingenwet en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en in het bijzonder van het recht op een effectief rechtsmiddel.

Zij zet dit eerste middel als volgt uitéén:

"2. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëren plichten voor het bestuur: voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op en afdoende wijze .

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken .

3. Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° en §4, 1° van de Vreemdelingenwet vertelt ons het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: [...]”

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden

[...] , het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. [...].”

4. Verweerder heeft, in navolging van het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de bestreden beslissing verder vastgesteld dat niet blijkt dat de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België of nog de mate waarin verzoekers bindingen hebben met het land van oorsprong, zich verzetten tegen een beëindiging van hun verblijfsrecht.

Deze verklaring wordt volledig betwist. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat hij zowel sociaal als op cultureel vlak sterk geïntegreerd is.

5. Op 3 mei 2024 stuurde verzoekende partij volgende stukken in: Individuele rekening RANDSTAD 2022, 2023 en 2024; loonfiches; arbeidsovereenkomst onbepaalde duur en huurovereenkomst.

Het staat verder onomstreden vast dat verzoekster één nationale taal vloeiend spreekt, namelijk Duits. Verweerder betwist dit niet, maar gebruikt een stereotiep argument om de integratie van de aanvrager te ontkennen – in tegenstelling tot de duidelijke elementen in de documenten.

Door kennis van de zogenaamde “regiotaal” te gebruiken als bewijs van integratie, voegt de tegenpartij een voorwaarde toe aan de wet.

6. De motivatie is daarom zowel feitelijk als juridisch ontoereikend een onjuist. De zorgplicht is dus ook geschonden voor zover de tegenpartij het volledige dossier had moeten onderzoeken, quod non in specie.

7. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op correcte juridische en feitelijke motieven, zodat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden.

8. Verzoeker merkt verder op dat hij geen toegang had gekregen tot zijn administratief dossier - ondanks twee verzoeken (stuk 2) - en dat dit hem het recht op een effectief rechtsmiddel ontnam.

Uw Raad heeft in het verleden al geoordeeld dat dit gebrek aan toegang tot het administratieve dossier een wezenlijke onregelmatigheid vormt die hij niet kan corrigeren .

Uw Raad heeft evenzo al als volgt geoordeeld:

“Le Conseil constate, pour le surplus, que si la lecture du dossier administratif révèle que le mail du 14 aout 2018 sollicitant la copie de l’entretien individuel de la partie requérante est parvenu à la partie défenderesse, il ne ressort aucunement que la partie requérante aurait eu accès audit entretien, ce que la partie défenderesse ne conteste pas plus à l’audience.

Dès lors, en privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression.

Le Conseil estime dès lors, que le moyen unique invoqué, en ce qu'il est fondé sur une violation de l'article 5.6 du Règlement Dublin III, combiné ou non au principe général des droits de la défense, est fondé, la partie requérante n'ayant pas eu accès en temps utile à l'entretien individuel dont il est 4 question dans ladite disposition” .

Deze rechtspraak is integraal van toepassing op de onderhavige zaak.

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is.”

In haar tweede en laatste middel voert verzoekende partij de schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (EVRM). Dit middel zet zij als volgt uit:

“9. Voor zover artikel 8 het recht op een “sociaal privéleven” garandeert, kan het zich in bepaalde omstandigheden uitstrekken tot beroepsactiviteiten .

Het begrip “privé-leven” omvat het recht van personen om betrekkingen met hun medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, ook in de professionele en commerciële sfeer.

Door hun werk hebben de meeste mensen immers veel mogelijkheden om hun banden met de buitenwereld te verstevigen .

10. Verzoekster had een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd en een verblijfsvergunning - het was dus duidelijk dat er sprake was van een inbreuk op artikel 8 EVRM.

De vraag die voorligt is of deze inmenging voldoet aan de criteria van lid 2 van artikel 8: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is [...]”.

Aangezien inmenging in casu effectief bij wet is voorzien, zal de vraag zijn of dit noodzakelijk is in een democratische samenleving.

11. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vertelt ons het volgende: “Une ingérence est considérée comme « nécessaire dans une société démocratique » pour atteindre un but légitime si elle répond à un « besoin social impérieux » et, en particulier, si elle est proportionnée au but légitime poursuivi et si les motifs invoqués par les autorités nationales pour la justifier apparaissent

« pertinents et suffisants »“ .

In casu is verzoeker van mening dat deze bepaling is geschonden, aangezien de betrokken maatregel niet evenredig is aan het nagestreefde doel, voornamelijk omdat er voor hem geen alternatief is voor de beëindiging van zijn tewerkstelling als gevolg van de genomen maatregel.

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig is.”

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij voert daarbij een theoretisch betoog aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Verzoekende partij is het echter ook niet eens met de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en voert in realiteit dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van deze zogenaamde materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekende partij ook geschonden acht, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Verzoekende partij geeft doorheen haar verzoekschrift aan dat zij van mening is dat zij wel degelijk zou moeten kunnen genieten van het behoud van haar verblijfsrecht.

De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.7 Nergens wordt betwist, wat ook onmogelijk lijkt te zijn, dat verzoekende partij haar verblijfsrecht kon bekomen door een gezinshereniging te vragen met de Belgische referentiepersoon, zijnde haar Belgische wettelijk samenwonende partner en dat deze initiële situatie intussen sedert een geruime tijd niet meer actueel is.

De bestreden beslissing geeft op dit vlak aan dat:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 27.04.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 17.11.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belgische K. T. A. (...) (97.04.08 686-72) met wie hij zich vestigde. Op 07.03.2024 werd de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de situatie die leidde tot een verblijfsrecht in hoofde van verzoekende partij volledig veranderd is. Beide voorheen samenwonende partners leven immers sedertdien niet meer samen en van enige samenwoning is dan ook geen sprake meer.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet laat in een dergelijk geval toe om met eerbiediging van een aantal beperkingen een einde te maken aan het verblijfsrecht van personen die zich in een dergelijke situatie bevinden.

Dit artikel stelt concreet voorop dat:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van

de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 17 november 2023 in het bezit was van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner van een (Belgische) Unieburger (meer bepaald een zogenaamde F-kaart).

De Raad herhaalt hierbij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij intussen niet meer samenwoont met deze partner en dat de destijds geregistreerde wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd werd op 7 maart 2024.

Met een schrijven van 29 april 2024 verzocht de gemachtigde van de (toenmalige) staatssecretaris verzoekende partij om bewijsdocumenten over te maken om te controleren of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven werd aan verzoekende partij betekend op 3 mei 2024 en daaropvolgend heeft zij alle door haar nuttig bevonden elementen ter beoordeling voorgelegd.

Ondanks deze stukken heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht en dat haar verblijfsrecht bijgevolg beëindigd diende te worden en dat haar F-kaart gesupprimeerd dient te worden.

3.8 Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift alleszins nergens de vaststelling dat er geen sprake meer is van een wettelijke samenwoning. De gevolgtrekkingen die op dit vlak gebeurden door verwerende partij zijn dan ook correct gelet op de stukken zoals vervat in het administratief dossier.

3.9 In dezelfde zin betwist verzoekende partij niet en voert zij ook niet aan dat zij aanspraak zou kunnen maken de uitzonderingsgronden die voorzien zijn in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4°.

3.10 Verwerende partij dient bij een dergelijke beëindiging van het verblijfsrecht rekening te houden met een reeks zogenaamde humanitaire elementen (zie artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet). In dit kader merkt verzoekende partij op dat de bestreden beslissing een bijkomende voorwaarde aan de wet zou toevoegen door niet te aanvaarden dat zij wel degelijk één nationale taal, het Duits, beheerst en zij de regiotaal, het Nederlands, slechts voldoende beheerst waardoor de integratie van verzoekende partij ontkend zou worden.

Daarbij gaat verzoekende partij echter over tot een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Eén van de aspecten die verwerende partij dient af te wegen conform artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet is de zogenaamde “*sociale en culturele integratie in België*”. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft verwerende partij dit niet herleid tot een loutere beoordeling van zijn kennis van de regiotaal. De bestreden beslissing stelt op dit vlak:

“Betrokkene behaalde reeds in 2012 zijn inburgeringsattest. Hij gaf tegenover de stad Antwerpen aan het Nederlands “voldoende” te beheersen. Daarnaast spreekt betrokkene vlot Duits. Echter zijn het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Het feit dat betrokkene het inburgeringsattest heeft behaald, één landstaal beheerst en een tweede “voldoende” kent tonen niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De sociale binding met België is bovendien niet dermate nauw dat deze betrokkene heeft belet om het Rijk te verlaten tussen december 2012 en mei 2022 om elders te trachten zijn leven op te bouwen.”

Er wordt met andere woorden erkend dat verzoekende partij de Duitse taal goed beheerst, dat hij het Nederlands voldoende beheerst (verzoekende partij is immers ook in de Nederlandstalige regio werkzaam), maar deze argumenten en daarnaast het behalen van een inburgeringsattest in 2012 tonen niet aan dat verzoekende partij op een dermate wijze sociaal en cultureel geïntegreerd is dat dit een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Bovendien dient er inderdaad vastgesteld te worden dat deze op heden voorgehouden sociale en culturele integratie haar er destijds ook niet van weerhouden heeft zich elders te vestigen en klaarblijkelijk slechts in 2022 terugkeerde naar België.

Hierdoor wordt alleszins geen bijkomende voorwaarde aan de wet toegevoegd.

3.11 De bestreden beslissing zou volgens verzoekende partij onvoldoende rekening gehouden hebben met haar privéleven.

Verzoekende partij wijst daarbij in haar tweede middel naar de schending van artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

Daarnaast heeft verzoekende partij op dit vlak ook helemaal geen elementen voorgebracht waar verwerende partij mee aan de slag kon bij de beoordeling.

Ook in het verzoekschrift komt verzoekende partij niet verder dan zeer algemeen en eerder formeel te verwijzen naar haar professionele activiteiten. De Raad wijst dan ook naar het voorgaande betoog en merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk ingaat op haar privéleven en zelfs op haar gezinsleven. Er wordt immers opgemerkt dat:

“De sociale binding met België is bovendien niet dermate nauw dat deze betrokkene heeft belet om het Rijk te verlaten tussen december 2012 en mei 2022 om elders te trachten zijn leven op te bouwen. Wat zijn gezinssituatie betreft moet herhaald worden dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon werd beëindigd. Sedert 03.03.2024 staat betrokkene als alleenstaande in het Rijksregister ingeschreven. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie met een in België verblijvend persoon. Zijn moeder verblijft in België en draagt de Belgische nationaliteit, maar betrokkene maakt geen enkel stuk over waaruit kan blijken dat er met haar een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan bovenop de gewone affectieve banden tussen volwassen familieleden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.”

3.12 Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onder-danen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals *in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden bij het maken van een billijke belangenafweging.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de immigratiecontrole. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en haar familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving anderzijds.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat verwerende partij met al de in het dossier aanwezige en gekende elementen van een gezins- dan wel privéleven in België rekening heeft gehouden en deze heeft afgewogen ten opzichte van het belang van de immigratiecontrole die in dit specifieke geval speelt.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de belangen van de Belgische samenleving en verzoekers persoonlijke en familiale belangen. Hierbij werden de door verwerende partij gekende gegevens in rekening gebracht. Er werd rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoekende partij in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong of herkomst. Een lichtzinnige beoordeling kan geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er integendeel op dat verwerende partij oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers' situatie kenmerken. Verzoekende partij dient met concrete argumenten aan te tonen dat verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar persoonlijke en familiale belangen, *quod non*.

3.13 De Raad besluit dat verwerende partij, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de gezins- en persoonlijke belangen van verzoekende partij heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische Staat bij het handhaven van de immigratiecontrole. Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle – gekende – relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of dat verwerende partij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. Het is aan verwerende partij om een dergelijke afweging in alle redelijkheid te maken en niet aan verzoekende partij om louter te poneren dat het nemen van de voorliggende en bestreden beslissing niet nodig zou zijn. De Raad oordeelt dat verwerende partij in de

bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.14 Verzoekende partij beklagt er zich over dat zij niet tijdig de beschikking kon krijgen over haar administratief dossier, ondanks minstens tweemaal aandringen, en dat bijgevolg volgens haar de rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Artikel 32 van de Grondwet verplicht het bestuur er echter niet toe om samen met een beslissing ook het administratief dossier mee te delen aan de rechtsonderhorige, noch om de rechtsonderhorige mee te delen dat hij er inzage van kan vragen.

Verzoekende partij toont bovendien niet aan dat zij geen inzage van het administratief dossier heeft kunnen krijgen op de griffie van de Raad of bij de diensten van verwerende partij en zij maakt wat dat betreft ook geen schending aannemelijk van het recht van verdediging.

3.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE